

ด่วนที่สุด

ที่ อส ๐๐๐๘(พก)/ 9631

ส.ล.ค.

ส่ง : กนร.

รับที่ : 88063/64

21 ก.ค. 2564 เวลา 11.50 น.

สำนักงานอัยการสูงสุด

อาคารราชบุรีดิเรกฤทธิ์

ศูนย์ราชการเฉลิมพระเกียรติฯ

ถนนแจ้งวัฒนะ แขวงทุ่งสองห้อง

เขตหลักสี่ กรุงเทพฯ ๑๐๒๑๐

๒๐ กรกฎาคม ๒๕๖๔

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติป้องกันการกระทำความผิดซ้ำของผู้กระทำความผิดอุกฉกรรจ์ที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ.

เรียน เลขาธิการคณะกรรมการรัฐมนตรี

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการคณะกรรมการรัฐมนตรี ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๕๐๓/ว(ล) ๒๒๙๒๖ ลงวันที่ ๙ กรกฎาคม ๒๕๖๔

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักเลขาธิการคณะกรรมการรัฐมนตรีแจ้งว่ากระทรวงยุติธรรมได้เสนอร่างพระราชบัญญัติป้องกันการกระทำความผิดซ้ำของผู้กระทำความผิดอุกฉกรรจ์ที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. มาเพื่อดำเนินการ จึงขอให้สำนักงานอัยการสูงสุดเสนอความเห็นในส่วนที่เกี่ยวข้องหรือส่วนอื่นที่เห็นสมควรเพื่อประกอบการพิจารณาของคณะกรรมการรัฐมนตรีภายในวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๖๔ นั้น

สำนักงานอัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นชอบด้วยในหลักการของร่างพระราชบัญญัติป้องกันการกระทำความผิดซ้ำของผู้กระทำความผิดอุกฉกรรจ์ที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. โดยมีข้อสังเกตเพื่อประกอบการพิจารณา ดังนี้

๑. การกระทำความผิดที่เป็นภัยต่อสังคมซึ่งเกิดจากการกระทำของผู้กระทำความผิดตามกฎหมายต่าง ๆ นั้น มีหลายฐานความผิดซึ่งบางฐานความผิดอาจเห็นว่าไม่ใช่ความผิดอุกฉกรรจ์ที่ใช้ความรุนแรง แต่ก็อาจมีผลกระทบหรือก่อความเดือดร้อนต่อคนในสังคม เช่น คดีลักทรัพย์ ยักยอก ฉ้อโกง คดีอาวุธปืน คดีการพนัน ความผิดตามกฎหมายจราจร (แข่งรถ) หรือความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ไม่ว่าจะเป็นการเสพหรือจำหน่ายยาเสพติดที่ไม่ใช่ผู้กระทำความผิดร้ายใหญ่ ซึ่งจะพบว่าบุคคลเหล่านี้มีประวัติกระทำความผิดซ้ำ ๆ และจะมีความผิดอื่นที่เกี่ยวข้องด้วย ไม่ว่าจะเป็นการลักทรัพย์ ชิงทรัพย์ เพื่อนำเงินไปซื้อยาเสพติด ดังนั้นหากมีกฎหมายที่เกี่ยวข้องโดยตรงที่สามารถป้องกันการกระทำความผิดซ้ำของบุคคลแล้ว ก็ไม่ควรจะจำกัดเฉพาะเรื่องของการกระทำความผิดอุกฉกรรจ์ที่ใช้ความรุนแรง เห็นว่า ควรปรับเปลี่ยนเหตุผลในการร่างกฎหมายฉบับนี้ให้เป็นกฎหมายที่ป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ โดยอาจแบ่งหมวดในกฎหมายฉบับนี้ เป็นการกระทำความผิดซ้ำที่พบบ่อยและก่อความเดือดร้อนรำคาญและกระทบต่อคนในสังคม ส่วนอีกหมวดว่าด้วยการกระทำความผิดซ้ำของผู้กระทำความผิดอุกฉกรรจ์ที่ใช้ความรุนแรงตามร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว เพื่อให้กฎหมายฉบับนี้เป็นกฎหมายป้องกันการกระทำความผิดซ้ำของผู้กระทำความผิด ซึ่งจะสอดคล้องกับ

/แผนการปฏิรูป...

แผนการปฏิรูปประเทศด้านกระบวนการยุติธรรม (ฉบับราชกิจจานุเบกษา..หน้า ๙๗..) เรื่องและประเด็น การปฏิรูปที่ ๔ การปรับกระบวนการทศน์ในการบริหารงานยุติธรรม เพื่อสร้างความปลอดภัยและความเป็นธรรม ในสังคม ซึ่งเป้าหมายประการหนึ่งของประเด็นการปฏิรูปนี้คือ “การกระทำผิดซ้ำลดลง”

๒. นิยามคำว่า “อัยการ” เห็นว่าควรใช้คำว่าพนักงานอัยการ เนื่องจากเมื่อพิจารณา ในร่างกฎหมายแล้วพบว่าส่วนใหญ่จะใช้คำเต็มว่า “พนักงานอัยการ” ซึ่งในส่วน of พนักงานอัยการนั้น ตาม พ.ร.บ.องค์กรอัยการและพนักงานอัยการ พ.ศ. ๒๕๕๓ พนักงานอัยการทุกคนมีอำนาจดำเนินคดีอาญาได้ ส่วนจะดำเนินคดีอาญาในศาลใดหรือท้องที่ใดนั้นจะมีการกำหนดเป็นกฎหมายลำดับรอง ซึ่งอาจไม่มีความจำเป็นต้องเขียนนิยามไว้ และถ้าเจตนารมณ์ในการนิยามไว้เพื่อให้รวมถึงอัยการทหารด้วย ควรจะเขียนรวม ๆ ว่า “พนักงานอัยการ หมายรวมถึงอัยการทหาร”

๓. ร่างมาตรา ๑๓ ที่กำหนดให้ศาลเรียกสำนวนการสอบสวนจากพนักงานอัยการและสั่งให้ พนักงานคุมประพฤติดำเนินการสืบเสาะและพินิจนั้น เห็นว่า เป็นการตรากฎหมายในลักษณะบังคับจนเกินความจำเป็น เพราะในเรื่องการเรียกสำนวนสอบสวนจากพนักงานอัยการนั้น ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๗๕ ได้กำหนดการใช้ดุลพินิจว่าเมื่อศาลเห็นสมควรศาลมีอำนาจเรียกสำนวนการสอบสวนจากพนักงานอัยการ มาเพื่อประกอบการวินิจฉัยได้อยู่แล้ว จึงไม่จำเป็นต้องกำหนดในเรื่องการเรียกสำนวนการสอบสวนซ้ำอีก

๔. ร่างมาตรา ๑๓ ที่ให้ศาลสั่งให้พนักงานคุมประพฤติดำเนินการสืบเสาะและพินิจในคดีที่จำเลย ถูกฟ้องในข้อหาความผิดอุกฉกรรจ์ที่ใช้ความรุนแรง เป็นบทบังคับศาลซึ่งในบางคดีอาจไม่มีความจำเป็นต้องดำเนินการดังกล่าว เช่น กรณีของการฆ่าโดยบันดาลโทสะ หรือฆ่าโดยป้องกันเกินสมควรแก่เหตุ ซึ่งอาจเห็นได้ ในเบื้องต้นว่าจำเลยไม่มีพฤติการณ์ที่จะกระทำความผิดซ้ำที่จะต้องใช้มาตรการฟื้นฟูเฉพาะราย เห็นว่า ควรกำหนด ในลักษณะเป็นดุลพินิจของศาล หรือเมื่อมีคำขอของพนักงานอัยการ

๕. ตามร่างมาตรา ๒๑ ที่กำหนดว่า “เมื่อพนักงานอัยการได้รับสำนวนการเฝ้าระวังภายหลัง พ้นโทษแล้ว ให้พนักงานอัยการยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อขอให้ศาลสั่งให้มีการเฝ้าระวังภายหลังพ้นโทษ...” เห็นว่า เป็นการบัญญัติกฎหมายในลักษณะบังคับไม่ให้พนักงานอัยการมีอำนาจในการตรวจสอบข้อเท็จจริงในสำนวน การเฝ้าระวังภายหลังพ้นโทษของกรมคุมประพฤติ และใช้ดุลพินิจว่าจะยื่นหรือไม่ยื่นคำร้องต่อศาล ทั้งที่ เจื่อนไขตามคำสั่งเฝ้าระวังภายหลังพ้นโทษตามร่างมาตรา ๒๓ นั้นมีลักษณะเป็นการกระทบสิทธิและเสรีภาพ ของนักโทษที่ได้รับการปล่อยตัว ให้ต้องถูกจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล เช่น สิทธิในการเดินทางและ เลือกลิ่นที่อยู่ เสรีภาพในการประกอบอาชีพ เป็นต้น ซึ่งเป็นสิทธิและเสรีภาพที่รับรองไว้โดยรัฐธรรมนูญ ควรให้พนักงานอัยการมีอำนาจในการตรวจสอบสำนวนการเฝ้าระวังภายหลังพ้นโทษ เมื่อพนักงานอัยการ เห็นพ้องด้วยกับความเห็นของกรมคุมประพฤติ จึงให้ยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อไต่สวนต่อไป

แม้ว่าในร่างมาตรา ๒๑ วรรคสองจะกำหนดให้สำนักงานอัยการสูงสุดออกระเบียบเกี่ยวกับ หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการยื่นคำร้องของพนักงานอัยการไว้ก็ตาม แต่บทบัญญัติในการใช้ดุลพินิจ

ในการยื่นคำร้องเพื่อให้ศาลไต่สวนและมีคำสั่งเฝ้าระวังภายหลังพ้นโทษนั้น ควรจะบัญญัติให้ชัดเจนเพื่อไม่ให้เกิดการตีความ

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายสิงห์ชัย Thinichon)

รองอัยการสูงสุด ปฏิบัติราชการแทน

อัยการสูงสุด

สำนักงานวิชาการ

สำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายพัฒนากฎหมาย

โทร./โทรสาร ๐ ๒๑๔๓ ๙๔๙๑

ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ : dlaw@ago.go.th